

Gilfort, lämnad ensam, swigtar under tyngden af denna nya olyckan. Tålamodet öfvergifwer honom, en matthet öfverfaller honom, han för-
 mår ingen ting: han sätter sig, han sjunker ned i
 själfwa djupet af sin sorg, där de plågsammaste
 tankar omhvärfwa hans själ. Tusende de phyge-
 ligaste bilder swärfwa för hans ögon. Flere gån-
 ger utan sansning reser han sig up och sträcker ut
 armarna, lika som han skulle omfamna sin Ge-
 mål; men faller straxt tillbaka orörlig och half död.
 Öter qwicknad, wankar han stillatigande igenom de
 stora rummen i sitt ödeblefna Palats. Glansen af
 deras prukt beswärar hans syn och bedröfwar hans
 själ. Han förbannar ödet och det grymma gyncel-
 spel, hwaruti det sunnit nöje, at utfira en olycklig
 med denna fäsfånga hårlighet, som endast tjänar
 til at öka hans uselhet. . . . Hans ögon träffa
 Brudsfången, de fästa sig därwid, och uti en djup
 tyfnad närer han sitt qual med hoghomsten af
 sina framsfarna nöjen. Ack! högsta wållust, för-
 tusande sötma, som han fått smaka, huru ären i
 nu förwändlade uti bitterhet och elände!

(Fortsättning härnäst.)

Ströddde Anmärkningar.

Söljande Num. 8-17 äro upsatte af et Gruntimmer.

8. **A**t uparbete sitt förstånd, är at förädla sig sielf; et Gruntimmer skaffar sig därigenom nya Behagligheter, och sådane, som aldrig försvinna.

9. Et Gruntimmer, som förlorat Blygsamheten, har förlorat den förnämsta, den måst intagande af alla Behagligheter.

10. Et fräckt Gruntimmer har alltid skammen med sig i följe; hon kan icke rådna, ty hon har för mycket, at rådna öfwer.

11. Man bestyller Gruntimren för at vara konstiga, och at bruka förställning; men kunna de blifwa annorlunda, då de merendels äro onigifne med falska Människor, med sådane, som endast besita sig om, at fördärfa och förföra dem.

12. Om man önskade se våra Herrar förbättrade, borde man först gifwa en bättre Uppfostran åt Gruntimren, af hwilka de förra wid många tilfällen dependera.

13. Gruntimrens Uppfostran bör syfta til at göra dem både älskansvärda och nyttiga, för at sedan kunna bidraga til en ljuf och lyckelig Sammanlesnad.

14. De böra i tid, eller ifrån de yngre åren, underwisas om sina Skyldigheter, särdeles genom sina Mödrars Esterdömen.

15. Munterhet, Behaglighet och Granlagenshet äro Fruittimren i synnerhet medfödde. Naturen har äfwen gifwit dem en qwickare Inbillningsgofwa, en finare Smak och et ömmare Hjertelag, än det andra Könet.

16. Et Fruittimmer, hwars upförande är oskonstlat och sedigt, hwars upsyn utmärker en ofskedig blygsamhet, winner wäl ej så hastigt andras upmärksamhet och tycke, som den, hwars förnämliga bemöblande besjår däruti, at wisa en wacker men konstig Nta, både i anseende til Kroppens fägring och Själens egenheter. Den förra winner dock altid i längden allas Höaagting, och det som ända bättre är, et lugn och en tilfredsställelse inom sig sjelf, som bereder en lätt alderdom och en säll utgång utur tiden. Då däremot den senare, då inga lätta färgor mera kunna uphjelpa en af wöwendelighet i förtid bortskämb Hy, och det falska sticket ej mera räcker til at förtjusa, finner sig lämnad til det råttwisa men sorgeliga öde, at wara både föragtad och hatad af alla, samt at inom sig fönnas ingen slags förnöjelse eller tröst.

17. Naturen synes hafwa ämnat Fruittimren, til at mildra det andra Könets hårdare lynne, göra dem bättre och fogeligare, samt at i synnerhet försötma lifwets bitterhet för dem.

SEDERHÖW,

Tryckt hos Weunberg och Nordström, 1772.

Fruentimmers = Tidningar.

N:o 20.

Stockholm, d. 15 Julii 1772.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af H:r Young. Fortsättning.

Hwärt har nu den lyckliga natten tagit vägen,
då dese tvänne Ålskare första gången ägde
hwarandra? Dese första, dese oförlifneligen an-
genåma samntagen, hwarmed de då, utan at tröttna,
undfågnade hwarandra, hwar äro de blefne?
Månan war i början af sitt tiltagande, då han
uplyste denna frögdefulla natten. Des dunkla sten
trångde sig fram, hvilade på Brud-sången och loc-
kade til kärlek. Han såg Silfort hänryckt af öm-
het mottaga sin blygsamma Ålskarinna, trycka hen-
ne mellan sina kärliga armar, röra wid, kyssa, uti
sin oskyldiga hetta, liksom wilja upsluka hennes be-
hagligheter, måttas af sbrundran, och upfylla alla
sina känslor med åtnjutandet af hennes unga retel-
ser, som til denna dagen warit otillgängelige för
sjelfwa Solens rena strålar. Nu kastar han et be-
dröfligt ljus på denna öfvergiftna Sången. Ju-
nan han fullbordat sitt omlopp, har han sedt dese
tvänne

tvänne Afskares lyckalighet försvinna: så mycket Kärlek och Magt har allena förestådt en dröm om några timars warelse.

Sådan osäkerhet, sådan omtvörning är alt för gängligt underkastadt: sielfwa Himmelen, som det ena ögnablicket med sin klarhet frögdar alt hwad lif och anda hafwer, är det andra öfvertäckt med swarta moln, ur hwilka thordönet brakar, eldar ljunga och stormarne rafa ned på jorden, där de sopa bort blomster och gröda, böja ned träden och tjuta i skogarna. Vintern insinner sig midt i Sommarens, segrar öfwer Solens hetta, förstörer Årstiderna, och rubbar ofta hela Naturens wanliga ordning.

Men hwart hån har man släpat bort den unga Bruden, ifrån sin Brudgumme och ifrån sielfwa Dagsljuset? Hwilken ändrad utsigt för henne! Hon finner omkring sig endast ämnen, som båda wedermöda och fördärf, hwarwid hennes ögon icke blifwit wande, och som hos henne njaga affky och fasa, känslor, som hon tillsörne aldrig wetat utaf. I stället för denna Thronen, denna Kronan, hela denna Ståt och Majeståt, denna talrika och undergifna Wakten, hwaraf hon war omgifwen, ser hon nu ingen ting mer, än et mörkt och bistert Fångelse, däruti hon är innesluten, ensam och öfwergifwen af hela Werlden. I stället för sin Gemål ser hon inga lefwande warelse, mer än en wild sinnad Soldat, hwars hotande uppsyn

kom

Kommer bloden i hennes ödror at sielna af för-
fräckelse. Hwar morgon, innan Solen kastat
sina första strålar omkring hennes Fångelse-kula,
insinna sig de orpligaste tankar, at plåga hennes
öma hjerta, som hade begynt at smaka Kärleken
och des sötna: hwar afton berättas henne nattens
ankomst af en obehagelig Wakt-knecht, som med et
ångsligt framlande tilstånger Järn-bomarna om sin
Fånge, och går sedan at i lugu njuta en sömn,
hvilken nöd och ångest henne beröfwa.

Gräseliga omhvälfning för hwar och en, som
med wanliga ögon betraktar den samma! Men
Suffolks Dotter äger styrka nog, at af sina olyc-
kor draga winning för sin Dygd. Det är juft i
denna almåna ödslighet, uti detta fullständiga
uteslutande från all männisslig hjelp, som den sau-
na Religionen tydeligast wisar sin Gudomlighet och
kraft. I dessa förtwiflans stunder, då eländet st-
git til sin högd, då den utmattade Naturen alde-
les upgifwes; då är det som Religionen wil kom-
ma Utslingen til undsättning.

Wi anse med en stum häpenhet den grad af
högd, til hwilken en Människa kan draga sig up,
som med ståndfast tålmod mottager alla Lyckans
widrigheter. Wi hafwe möda at tro våra egna
ögon, då wi se henne känslolös wid förlusten af
Rikebomar, Ära och al männisslig Höghet, midt
i motgången bibehålla en Segerwinnares muntra
ansigte och et lugnt sinne, mysa på mungen under
sjelfwa

sjelfwa olycks-bördan, och trösta dem, som komma
at gifwa tröst.

Den unga Prinsekan går med et öfwerwinne-
ligt mod sina wedervärdigheter til mötes. Innerst
ifrån sin döstra kula, afbryter hon denna fäseliga
boningens tunga tystnad. Hon faller på knä, up-
lyfter sina med klädjor belagda händer mot Himme-
len, och med et brinnaude och tilfredsstälde hjerta
uphöjer sin röst til Skaparen:

„Alsmågtige GUD! ropar hon, Dig tilhö-
rer, at uphöja och förnedra. Det är Du, som
framdrager den ringa och okända i dagaluset,
eller bortkastar et Konunga-Zus åter i glömla,
från min första ungdom, och i dessa dagar har
jag sått röna bägge dessa omskiften. Jag kän-
ner wäl at Naturen gör sig uprorisk mot en så
hastig och hiskelig hwälsning; men jag känner
ock hos mig mod, at med heder utstå den sam-
ma. Gif mig Kraft at segra öfwer olyckorna;
och om jag uti min ungdoms starkaste hetta, i
medgångens yra, midt uti et tjusande, förför-
riskt och lysande Hof beständigt hast Dig för öf-
gonen; ack! så öfvergif Du icke mig i denna nö-
denes tid! Men det är i synnerhet för min Gilt-
fort, som jag anropar Din Nåd. Om det inför
Dig är et brott, at hafwa burit Kronan, så är
det icke han, utan jag, som mottagit henne.
Om Din Hand skal krofa endera utaf oss; ack!
så låt då häanden drabba mig allena! Giltfort
är

är öfkyldig: låt honom så öfwerlefwa mig och öfa Englands åra. Blifwe han uti et brottfligt Land til en åminnelse af Din godhet! Wedergåll och, Store GUD! min Fader al den ömhet han haft för mig. Om twänne så fåra Lif blifwa skonte, så wil jag tro, at Du bönhört mig, och jag skal wålsigna Dig, åfwen då jag ser mitt blod rinna. //

(Fortsättning härnäst.)

Det lyckliga Giftermälet;

Af Hr Jaymebon. Öfwersättning, utur
Mercury de France, Januar, 1772.

Julie tilbragte sina dagar uti en fredsam öfkuuld. Hennes Hjerta hade ännu icke försarit böjelsefernas håstighet. Ung, skön och rik, ådrog hon sig alla beleswade Ynglingars upmärksamhet. Hwar och en gjorde sitt bästa, för at winna henne; men hon emottog med kallsinlighet de Kärleks-betygelser, som ställes til henne. Knappt började hennes förnuft wisa sig, förinnan man blef warse hos henne de lyckligaste Naturs-gåfwor. En öm och wis Moder, Grefwinnan M. använde därpå sin omsorg, at uplysa hennes begrep, och at stadga hennes lyckliga Sinnes-författning. Wänjen Eder i god tid, sade hon, at anse Man-könet med kallsinlighet: mistron deras tal: merendels äro de trosösa; de göra alltid mycket wäsende af
sina

sina känslor: de dölja brådstrupet med blomster: de betjena sig af den smildigaste list, de farligaste snaror, för at segra öfwer en blygsam öskuld: tillsluten Ebert hjerta för Kärleken, och tron, at i Dygden allena finnes den sanna Lycksalig heten. ,,

Julie ähörde med läraktighet sin Moders Råd; hon afhöll sig ifrån onyttiga sällskaper, och öfwerlämnade sig helt och hållit til de wittre kunskaperna. Man undrade nog, at hon uti en ännu spääd ålder kunde så undandraga sig alla wanliga nöjen, och endast söka sitt i ensligheten. De, med hwilka hon bageligen umgicks, beundrade hos henne et skönt uttal, sina känslor, hwarjebanda insigter och et so wanligt minne. Men såfångt undkommer man Kärlekens farliga Skårgård; snart eller sent måste sjelfwa kallförmågheten där söta emot och lida ömskeligt skepps-brott. Julie, hittils orörlig, blifwer nu intagen af den olyckligaste böjelse.

Mundor kom ofta til Grefwinnan. Han hade upoffrat sin bästa tid, uti et berömt Kloster, til Ungdomens upfostran, och smakade nu, uti en högre ålder, hwilans sötna. Ibland alla sina Pärtingar hade han alltid gifwit St. Albin et utmärkt företräde. Denne hade, jämte en wacker Skapnad, et ädelt och fritt upförande, et intagande wäsende, et ömt hjerta och et stådat Wett. Under de 10 åren, som han ej sedt Mundor, hade han ständigt skrifwit honom til, och betygat et er-
 läne

känsligt sinne. Han berättade honom de olika besvären, hvaruti han sig befann; han lät honom veta de faror, för hvilka hans Dygd varit utsatt, och äfven de, för hvilka Ungdoms-yrkan ännu blottstälde honom. Han tilstod för honom med en rörande och eftertryckelig isver de fel, som han hade begått; han gjorde honom förtroende af alla sina göromål, och bad honom alltid om goda Råd.

Mundor rördes ända til at falla tårar öfver de prof af ömhet och framsteg i Bitterheten, som hans älskade Lärjunge gaf honom. Han talte med förtjusning om honom för Grefwinnan och för Julie; han käste äfven up för dem alla hans Bref. Bägge hörde därpå med et vändeligt nöje. „Jag är förtjust af St. Albin, ropade Grefwinnan; huru älskwärd måste han ej vara! hans goda Hjerta, hans hederliga Själ igenkännas nog af des Skrifter. Huru wacker, huru granskadt, huru rent är icke hans Skriftsätt! Men det som upväcker hos mig den största förundran, är den erkänsla, som han betygat emot Eder, Mundor, för de omsorger I haft om hans barndom. Hvilken Lexa för ungt Solf af hans ålder, som kunna glömma bort ända til Namnet på sine Wälgörare! Huru gärna wille jag hafwa en Son, som liknade honom!“

Julie hyste en hemlig, en ännu häftigare höjelse, än hennes Moder. Hon wägade icke af
 attes

yttra något om St. Albin, af fruktan at blifwa rögd. Werkeligen hade Kärleken redan insmygt sig uti des hjerta. St. Albins Bild föreställte sig för hennes tankar under tusende behagliga skapnader. Hon underhöll hos sig et lustigt hopp, at en dag blifwa ålskad af honom tillbaka. Hon läste ofta de Bref, som Mundor lämnat henne, och ju mera hon läste, desto djupare fäste sig hennes böjelse. Men hwilken motgång träffar dig nu, olyckliga Julie! Huru kan du wäl, utan at dö af sorg, höra den beklageliga tidningen om St. Albins Giftermål?

(Gortsättning härnäst.)

Strödde Berser.

Je ne voudrois une Couronne,
 Que pour l'offrir à Vos appas;
 Mais par malheur, je n'en ai pas,
 Je n'ai qu'un Cœur, je Vous le donne.

Öfversättning.

Om Ödet mig en Krona bar,
 Jag den åt Zephis Dygder gifvit;
 Men som jag ej så lycklig blifvit,
 Så tag et Hjerta mot, som lika värde har.

SEDERHEDEN,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 21.

Stockholm, d. 21 Julii 1772.

Skalde = Stycke,

Til Fru S. C. A***, på des Manns = Dag,
den 19 Julii.

Välkommen ljuftva Dag! som våra sinnen gläder,
Utaf Din Fågring rörd, Naturens lof jag
qväder,

Förkjusd utaf den Pragt, som i des Rike rår,
Jag nu af Vållust fölgd, til Floras Tempel föres;
Där Sommar - Gudens lof af Nymphers samling
höres,

Som kring Gudinnan går.

Jag skådar nu den Skänk, de på des Altar lämna,
Jag ser, hur äfven de et dylikt Offer ämna

Åt den Gudinnans Vän och Oskulds Afbild år,
Som ömhets egen röst, och ädla känslor lyder,
Hvars Namn, som gläder oss och som vår sam-
tid pryder,

Just denna Dagen bår.

En tyft och stilla Bygd, som rena Nöjen skördar,
Min Fru! Ert tänkesätt och Ert exempel vördar,
Den

Den Edra Dygders Pris til ständigt ämne tar,
 Och i en större verld, där Ni nu visar Eder,
 För bästa hjertas halt, för smak, för ädla seder
 Ni allas loford har.

Som ibland Blommors mängd, den hvita Liljan
 lyser,
 Ni bland de Täckas hop, et lika värde hyser,
 Det gör Ert sanna lof, at vara mild och god;
 Men tyft . . . jag känner den, som ej beröm
 vil tåla.

Dock annat smickra är, och . . . Sanning måla;
 Förtjenstens Åre-Stod.

Kring Edert nögda Tjäll, där Myrten skuggan
 sprider,

Där man ser SARAS Namn i Lagrars Pyramider,
 Där rätta Glädjen bor, där Solen lyser blid,
 Jag önskar at Cypress må aldrig synbar blifva;
 Men at Ert Sälla Lif må altid likhet gifva
 Af Sommarns vackra tid.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken,
 af H:re Young. Fortsättning.

Nå! ständaktighet, Himmelsta Drogd, huru du
 är mäktig, at seara öfver en Fiendes ursin-
 niga wrede och le åt des håmd! När Människan
 up

uppförer sig med studsighet och ilskas mot sitt öde, när sinnet förbittras mot plågorna, så blifwa plågorna tillbaka större och odrägeligare. Sjelen förlorar sitt lugn. Den minsta swärighet wäxer för henne til den storlek, at hon däraf lider tusende döddars qwal uti en enda. Men ovärderliga Solmod, du, som gör Människan olyckan underqifwen, du förswagar med det samma känslan däraf, förtager des bitterhet, ja du förmår at låta henne finna någon sötna i det största lidande.

Följande dagen war den, på hwilken den oöwefeliga Maria hade beslutit, at fullborda sin hämd, den ödesfulla dagen, på hwilken hon utan barmhertighet, med nöje skulle utguta sjelfwa Menlöshetens blod, och under Rättwisans täckemantel begå de nedrigaste och förhateligaste ilbragder, den ohyggligaste grymhet. Nstonen, som föregick denna blodiga dagen, gömde Solen wid nedergången sin klarhet uti tjocka moln, och tycktes liksom be-
dröfwas öfwer oumwilkligheten af sin återkomst. Nat-
ten, wår Hjeltinnas sista natt, war dyster, Him-
melen mörk och utan Stjernor, Wådren liksom
flöpade fram et tungt gån, hwilket blandades med
et ångsligt smattrande af Rågn, Facklor och Ljus
gåfwo allena et blekt och skunt sken, och hela Na-
turen syntes liksom wändas öfwer den förestående
dagens sorgfulla och ömkeliga syner.

Öskulden är i stånd at sofwa, låst i Bojor.
Sönnen kommer nedswäfwande och röwer den unga
Drott

Drottningens ögon: den olyckliga somnar in. En bedräglig dröm insätter sig at gåckas med henne, uti eländet, och upfätter henne på en inbillad Thron. Hennes hjässa prydes med en Krona, hon ser sina Skeps-flottor och Krigs-hävar fringspreida hennes namn och utwidga skuggan af hennes magt öfver jord och haf. Hon tycker sig gå ibland sina undersåtare uti hela det Konungsliga Majestätets herrlighet. En hop af skuggor swäfwa fram för henne, som uphöja hennes åra och prisa hennes eröfringar. Hon har wunnit Seger öfver Maria. Henne ser hon för sina fötter tugga om Måd. Sjelf inspärrad uti et trängt Fångelse, smälter hon af blöddighet öfver denna sin Fånges öde, och befäller henne at resa sig up.

Det är nu redan i dagningen. Morgon-rodnans strålar spela på wägen, förgylla bergspetsarna och jaga skymningen alt längre och längre bort i Wäster. Bulret af arbete begynner åter at höras i Städerna, och tillkänna gifwer Människans Lott, at arbeta och nåra sig uti sin swett. Hämde-andan upwaknar i Tyrannens bröst, den ömde och ystra Allkaren wänder sig til sin unga Waka. Den olyckliga Johanna Suffolk finner sig wid upwaknandet ensam och skild ifrån sin. Hon klagar ej öfver drömen, som så grusweligen bedragit henne: hon förlåter natten des ofanningar. „ Och denna Söghet, sade hon, af hwilken jag såg mig omgifwen, war den då intet annat än en
Dröm

Dröm (*)?,, Med en lugn och stilla Själf dragger hon sina tankar ifrån dessa fåfångligheter, och sätter hjertat i det stiel, som passat sig med hennes närvarande belågenhet. Detta ögnablicket, Gilsfort! detta ögnablicket är det, som man kommer at affunna för henne dödsstundens skyndsamma anskande (**).

Min GUD! hwad det är hårdt för en ung Prinsessa, at således kastas i dödsens käftar, just i yppersta blomman af sin ålder, just i det ögnablicket, då tiden nyss hunnit at fullkomna hennes behagligheter, at bringa hennes skönhet til sin fullständiga glans, at iagjuta och uptända uti alla hennes känslor kärlek, lif och munterhet. Hwad det är gräseligt för en tilbeden Gemål, at så godt som ifrån sjelfwa Brudsängen, ur sin unga Mans famn, ur sjelfwa Kärlekens Paradis, medan hennes ansigte ännu är färgadt af en blygsam rödna, öfwer försikingen af den wällust hon där smakat; öfwerantwardas uti en fäselig Böldels armar!

Huru

(*) En hastig Ljungeld, som i samma ögnablick tändes och försvinner.

(**) Sol, göm undan ditt sken, dölg ditt ljus uti moln, som äro lika mörka som natten, och war ej witne til denna synen; eller ock hastia fortare med ditt lopp at Wäster-hafwen, at dina rena strålar ej måga öfåras af denna öfkyldiga Prinsessans blod.

Huru bitter måtte hon icke ansedt den förestående nödwändigheten, at nu skiljas ifrån sin fåra Gilsfort, at lämna honom efter sig, allena, förtwiflad, förtärd af sorg och ewigt otröstelig! Denna Lycksaligheten, hwarmed hon hade smickrat sig, denna Lycksaligheten, af hwilken hon gjort sig så wackra bilder, är nu förswunnen. Denna ledjan af lyckliga dagar, dessa ljusliga nätter, hwilkas sötna så nära, så fast förenar twänne Ålskares hjertan, desse stilla och rena nöjen af en angenäm sammanslutnad, och sjelfwa de nöjen, som upkomma af ömhetens oroligheter, dessa förtjusande känningar, som sölja på et troget och ålskande hjertas bekymmer: alt detta goda är nu sin kos: alt detta lämnar hon sötman utaf, och nu får hon det icke längre åga! Hon skal ej få se en spåd Telning af sin Rärlek, ömt tryckt intil hennes bröst, eller sagta gungad på hennes Knän, småle och wisa henne en ålskad Gemåls ansigtes teckningar. Åck! om han ändå wore född, denne Sonen; så hade han framdeles kunnat, med sitt oskyldiga smicker, sin ömtälgifwenhet, nödga sin gamla Morfar at mysa på munnen, då han kommer at gråta på sin Doters graf, och medan tårarna ännu rinna honom ur ögonen: denne Sonen hade kunnat hugswala honom på ålderdomen, och uti hans hjerta intaga Modrens rum!

(Fortsättning härnäst.)

Det Iyckliga Giftermälet;

Af Hr Jaymebon. Öfversättning, utur
Mercur de France, Januar. 1772. Fort-
sättning.

St. Albin förkunnar Mundor uti et Bref, at
han innan fort åruar dela sitt öde med et
ganska rikt Fruantimmer, i hwars behagligheter
han för några månader sedan blifwit får. „Jag
wågar mig nu ut på detta stormande Saf, tilläg-
ger han, hwarest så många Människor lida så
bedröfweliga Skeppsbrott. Himmelens göde min
Kesa Iycklig! „

Mundor meddelade Brefsinnan och Julie det-
ta Bref. Julie skyndade sig straxt i sin Kammare,
och hade nog Sinnesstyrka, för at dölja den oro,
som hon häröfwer kände. Hwilken wåltalighet
kan wäl uttrycka hennes smärtas ömkeliga låten!
„Käre St. Albin, ropade hon, det är då be-
ståldt; jag måste nu förlora dig för ewigt. Jag
har då intet hopp mer öfrigt, at blifwa förenad
med dig, at tilbringa mina dagar i ditt sällskap!
... Kärlek! grymma Kärlek! hwarsföre har
jag lyfnat åt dig? Hwarsföre har du, genom
dina smickrande föreställningar, förstört mitt o-
skyldiga lugn? ... Ack! grymme St. Albin!
om du wiste alla de plågor, som jag måste ut-
härda, skulle din Sjal röras däraf. ... Men,
hwad säger jag? Olyckliga! hwart har mitt för-
willade förnuft förstört mig? ... Hwarsföre
Plågar

Flagar jag på St. Albin? . . . Är jag icke en sam brottlig? . . . Borde jag följa en öm bönjelse? . . . Borde jag blifwa förtwiifad? . . . Ah! tillika, tillbedja et inbilladt wäsende, som jag icke känner, och aldrig kan höra mig til?

Sådane woro de Beträktelser, som den bedröfwade Julie gjorde för sig sielf. Fästanget böd hon til, at rycka den pilen utur hjertat, som genom båret det. Munterheten flydde långt ifrån henne; det ljufwa leendet lekte icke mera på hennes läppar; man såg icke mera Rosens färing på hennes kinder; en bödelig blekhet betäckte dem; oförmärkt föll hon uti en Sjukdom, som hotade hennes lif.

(Fortsättning härnäst.)

SEDERHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 22.

Stockholm, d. 4 Aug. 1772.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken
af Hr Young. Fortsättning.

Alla dessa hjertsfrätande tankar insinna sig, at
öfka känslan utaf hennes olycka, och förord-
saka et långsamt lidande af hela dödens bitterhet.
Af så många qwal blifwer hon likwäl icke upgif-
wen. Widt igenom al den sasa, som henne kring-
hwärfwer, swingar hon med sin syn up igenom
Gångelse-hwalfwen, och tränger sig fram ända til
odödlighetens saliga rymder. Dithån sträcker sig
hennes Själ, at hämta tröst och finna et ögnas-
blicks lugn. Känslolös för sig sjelf, anbefaller
hon med tårar sin Gemäl och Far uti sina Wän-
ners åtanka. Hennes Fiender häpna och förargas
öfwer det stilla och Hjeltmodiga förakt, hwarmed
hon anser deras wanmäktiga hat. Hon har satt
sig öfwer dem. Det är på hela jorden ingen ting,
som målar henne döden swår mer än Silfort.
Men Silfort kämpar ännu uti hennes hjerta: hon
kan ej slita honom därifrån; hans beswärliga och
kära

Låra Bild swäfwar utan uphör för hennes ögon, och sätter sig emot alt hennes Sjåls bemödade, at weckla sig utur sina band och obehindrad fara up til Himmelen. Lik de ostadiga elds-lågorna, som den ena handwändningen, swage och matte, åro färdige at slocka, men den andra åter tändas och blofa up omkring det närings-ämne, som de förtära; njuter hennes Sjål stundom et Himmelskt lugn, stundom åter uplågat hos henne, med de swåraste verkningar, hela Kärlekens eld. . . .

Slutligen, och efter mycken kamp, får Religiöna öfwerhand. „Ja, ropar hon, den sanna Himmelen, som uppehåller mina krafter och mitt hopp, lärer säkert icke heller öfwergifwa Gilsfort, utan waka öfwer hans dagar!„ Den na Trones föreställning muntrar och tilfridsställer henne. Nu är hon färdig, at oförsagd tråda döden under ögonen: hon knorrar på des långsamhet: hon tröttnas at wänta på honom; men känner widare intet lidande til.

Uel! Människor! hwad Eder syn är fort! Altid ären I snare, at, efter en utstånden plåga, tro Eder hafwa upnådt slutet på alla. Men sen! huru den ena olycksstormen följer på den andra, och swåra bekymmer utgöra en kedja, ofta lika lång, som sjelfwa lifwet.

Hon tänkte nu, at henne ej mer stod tillbaka än at dö, och hennes Sjål hwilade nu endast på hoppet, at snart uphinna målet af sitt elände. . . .

Men

Men hwad detta målet ännu är långt borta! En olycka, större än själswa döden, kommer henne öfwer. Dören öppnas, et blodigt och med gråa hår betäckt huswud rullas fram för hennes fötter. Det är hennes Swärfars huswud, som Maria uti hån-de-yran offradt.

Huru wil man här emotstå, at blifwa ömhjertad och rörd? Det är omöjligt: denna oförmödade stöten krossar henne: hennes mod flyr: hon uppgifwes. En suck ifrån hennes hjerta förråder des blödighet. Tårar rinna henne ur ögonen, och witna, at hon ännu är en swag Människa (*). Naturen hade aldrig skapat något Faders-hjerta ömare, än hans: ju mer han ålbrades, ju mer ålskade han sin Dotter. Ack! hwad hon skulle wålsignat Maria, om hon sått dö före honom, och denne gamla Mannens öde blifwit lämnad til en för hans Dotter obekant framtid!

Upväckt af detta Thordönslaget ur sin bebrägeliga säkerhet, faller hon uti en ny och ännu ångestsfullare försträckelse. Hon räknar efter, hwad plågor ödet ännu kan hafwa åt henne i förråd. Hon ser den ena jämnera, den ena dödsångesten slätas tilhopa med den andra, men ändå på sin wedermöda ingen

(*) Hon suckar, men hennes suckar andas fram lika lätt, som morgonen dunstar fram sina ångor: hon gråter; men hennes tårar komma tyst, som daggen.

Ingen ända, så länge Naturen ännu mer kunde våldföras. Swärdet är redan en gång särgadt uti hennes Anhörigas blod, hwem skal hådanestec sätta gränser för en oförsonlig Drottning's ursinniga framfart? Hwem kan hoppas, at finna rum för en gnista Råd uti en Medtåflarinnas bröst, sedan Förskjelle-brånaden en gång gripit henne, och då stelswa Religionen i hennes ögon helgar hennes Ridingswerk?

(Fortsättning härnäst.)

Det Iyckliga Giftermälet;

Af Hr Jaymebon. Öfversättning, utur
Mercure de France, Januar. 1772. Fortsättning.

Grefwinnan, som ömt älskade sin Dotter, blef förtwiflad, när hon såg henne uti et så beklageligt tillstånd; och hörd til at upståcka orsaken därtil. Den mistanken föll henne in, at Julie kunde vara intagen af någon olycklig böjelse, som hon wille dölja. „Kära Julie, sade denna be-
dröfwade Modren, anför tro mig din oro; du känner min ömhet; tala, min Julie!“ Julie swarade hit och dit på dessa föreställningar. I medlertid had hon med et twunget leende Mundor, som kom at underrätta sig om hennes hälsa, berättat St. Albin, at han, owetande, wunnit en ung Person's tycke af Mundors Wänner; och at den

den samma önskade honom uti sitt nu ingående Systerhäl al den Lycka, som han förtjent. Jag wil, sade hon för sig sielf, åtminstone hafwa den trösten för än jag döer, at få underrätta den jag älskar, om mina öma Tänkessätt.

Mundor, utan at bry sin eftertankla med de bewelkande skäl, som Julie kunde hafwa härtil, uträttade detta sig updragne wärf för ro skul och skämtande: och tillade en målning af Julies behagligheter. St. Albin gjorde härwid åtskillige betractelser, och begynte åstunda, at detta skämt måtte blifwa alswarsamt. Af Förälbrar och Anhörige til Lucile, som war honom ärnad til Brud, måste han utstå tusende förtretligheter. Egennytta, ansändighet och hans Slägts enträgna anhållan hade ensamt hopknutit detta Ägtenskap. Daktadt sin Gåstems häftiga kärlek, hade han aldrig märkt hos henne dessa ljuswa rörelser och dessa fina retelser, som utgöra twänne sannskyllige Älskares Lycksalighet. Mundors Bref blef en swag gnista, som upstånde en stor eld. Föreställnings-kraften hos St. Albin förde honom hastigt til det föremål, Iwarom man talte för honom. Något jag wet icke hwad, som bättre kännes än det kan beskrifwas, upwäckte hos honom den största längtan at känna Julie, och redan, innan han kände henne, rådde hon enwäldigt uti hans hjerta.

Lucile märkte snart fallsinnigheten hos St. Albin. En Älskarinnas Ögon bedragas icke lätt.

Hon

Hon öfverhopade honom med förebräelser, och han ursåktade sig ej därför.

I medertid underrättades Mundor af St. Albin, om des Hjertas belägenhet: Han lät honom också weta de förtretligheter, som mötte honom i det nyligen föreslagne Siftermålet, och förmanade honom slutligen at alfwarsamt arbeta på des lycka. Mundor blef mycket häpen, när han såg, huru et obetydeligt skämt å hans sida hade så intagit hans Lärjunge. Han ansåg hans Bref blott såsom et foster af en uphettad Jubillnings-kraft. Han trodde sig därför böra göra honom några föreställningar i detta ämne. Han svarade honom, at det wore oförsigtigt gjort, om man upfode et wist och fördelaktigt Siftermål, för at löpa efter et annat i inbillningen. Han stälte honom under ögonen Orternes afstånd, såsom et hinder för hans begär. St. Albin och Julie woro 100 mil åtskilde ifrån hwarannan. St. Albin war likwål entrågen: han sade rent ut til Mundor, at aflågsenheten wore et ringa motstånd, som Kärleken wäl kunde öfverwinna. Han bad endast, at han wille skynda med sin afresa.

Då Mundor således såg, at St. Albin fortfor at yrka sitt fattade beslut, rådfrågade han nu endast Wänskapen. Han skyndade sig straxt til Grefwinnan, hwilken han gaf del af det Bref som han nyss fått. „Jag är utom mig, ropade Grefwinnan, öfwer det upsåt, som St. Albin fattat til

Julie. Ni wet, huru mycket jag tycker om honom, och med hwad längtan jag åstundat at hafwa en Son, sådan som han är. För öfrigt tror jag, at Julies Sjukdom härrörer af en håstig böjelse, som St. Albins förtjenster Funnat åstadskomna hos henne. Son har gjort sig besynnerliga begrep om våra Herrar, deras obeständighet, deras trolöshet. Brevwen ifrån St. Albin, så wäl som alt det goda Ni sagt för oss om honom, hafwa säkert tändt i hennes bröst den Eld, som nu tärer henne. Himmelens förklarar sig för mig; medelst det han tillskickar mig St. Albin, wil han frälssa min Dotter, som jag älskar mer än mitt lif. Min Sal. Man har lämnat mig en anseelig qwarlätenskap. Den wil jag dela med Julie. Dröj icke med at skrifwa til Eder Lärjunge, och låta honom weta mitt upfat. „ Straxt gingo Grefwinnan och Mundor uputi Julies Rum. „ Jag wil, sade Grefwinnan småleende, och blinkande åt Mundor, föreslå Er et Giftermål. Wid Edra är år det en wacker skänk, at få en hederlig och dygdig Man. Ni lär utan twifwel icke säga Nej därtill, Julie? „ Ju mera Grefwinnan och Mundor logo, desto mera ökades Julies oro, desto mera blef hon försagd. Anteligen repade hon sig något ifrån denna sin sanslöshet, och swarade med en af suckar qwäfsd röst: „ Jag är mycket rörd öfwer Eder godhet, min Mor; jag är eljest icke i det behof, som

Ti tror. Låt mig följa min böhjelse och lefwa ogift. //

Sedan Brestwinnan och Mundor skämtat något öfwer et dylikt beslut, underrättade de Julie om förslaget til hennes förbindelse, och låto henne se Brestwen, som woro skrifue här om. Wid en så angenäm, som oförmodad tidning hade Julie stor möda at dölja sin glädje. Hon beundrade i tyshet för sig sjelf de hemliga medel, af hwilka Kårsynen betjente sig, för at göra henne lycklig. Anteligen bekände hon wel urriktigt sin böhjelse för St. Albin, och hwad smärta hon måst utstå, sedan den tidningen inlupit, at han snart skulle gifwa sig med Lucile. Men sedan hennes sinne blifwie lättadt ifrån dessa bekymmer, fick hon snart igen sina krafter. Zanan kort uplifwades åter hennes ansigte af en tåck Färg-blandning. En behagelig munterhet följde henne i alla des göromål. Hennes ögon lyste af samma eld som förr; och Kärleken öfkte mycket deras naturliga qwickhet.

(Fortsättning härnäst.)

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 23.

Stockholm, d. 3 Sept. 1772.

Det lyckliga Giftermålet;

Af Hr. Jaymebon. Öfversättning, utur
Mercure de France, Januar. 1772. Forts
sättning.

Mundor blef straxt angelägen därom, at bes
rätta St. Albin om sin Underhandlings
framgång, och at gifwa honom alla nödiga uplys
ningar om Julies Släkt och förmögenhet. St.
Albin läste med nöje detta sin Wäns Bref. Han
satte sig före at resa til Paris för någon sin angelä
genhet skull, och därifrån til Grefwinnans hem
vist. Den Resan gick således fort, som man wäl
kan tänka. Han lät Mundor weta sin ankomst,
och bad honom betyga för Julie sin längtan at se
henne och edeligen lofwa henne en ewig trohet.

Medan St. Albin således fågnade sig åt det
nöjet, at snart låra känna Julie, och i glädjen
skref et ganska enträget Bref til sina Förältrar,
för at winna deras bifall och samtycke til sit nya
Giftermåls-förslag, upstego förfärliga moln öfwer
denna Morgonrodna af hans sálhet. Det berättas

des

des honom, at hans Fader, Marquis de St. Albin, hade fallit i en farlig Sjukdom, och at han borde resa på stunden, om han annars wille emot taga hans sista suckar. Knappt hade han kastat bågonen på de första raderna af detta olyckliga Bref, förrän han swunnade bort, hwilket hindrade honom at läsa det til slut; det föll utur händerna på honom; han utajdt en ström af tårar; en häftig strid imellan Kärleken och den Sonliga lydnaden qwalde honom. Kärleken twang honom til Julies fördel, och wille med wäld föra honom til henne. Hans ömhet förestälte honom Fadren i Dödens Käftar, kallande sin Son wid namn, och yttraude sin längtan at få se honom. Den inwärtas rösten, at man bör hedra sina Föräldrar, och framför allt annat wisa dem i deras sista Besnads ögnablick de sorgeliga Skyldigheter, som wördnad och ömhet föreskrifwa, underlåt ej heller at i al styrka låta höra sig. Anteligen lämnade St. Albin sitt bifall åt så grundeliga skäl; han twelade icke mer om hwad han borde göra. Han gaf sig ej en gång tid at underrätta Muador om den ledsamma händelsen, som nödgade honom at resa hem; han skyndade sig til sin Fader, som han fant i yttersta själtoget.

Under en sådan tidens utdrägt war den öma Julie försänkt i den djupaste ångslan öfwer det, at St. Albin icke kom. Stundom fruktade hon, at någon olycklig händelse träffat honom; stundom plå-

hade henne des förtliga Inbillnings-goswa med föreställning, som hade hennes Afskare blifwit otrogen, öfverhopade Lucile med Kärleks-betygelses, och yttrade et hemliat nöje öfwer hennes dåraktiga låtprohet. Korteligen, hon war stadd uti en sådan Sinnes-förwirring, som långtan gårna har med sig, när Mundor tillstälte henne et Bref ifrån St. Albin, däri han låt henne weta sin Faders sjukdom, och ånteliga återställande til halsan. Han beropade sig på Grefwinnans och Julies ömhet, och tillade, at så snart Marquis de St. Albin wore fullkomligen återstald, skulle han resa, för at dela ödet med den ålfkanswärda Julie.

I medlertid war St. Albin werkeligen nog willrådig. Han hade, utan at rådfråga sine Anhörige, ingått förbindelser med Julie, dem han alt mer och mer öklade genom nya försäkringar om sin Kärlek, och tänkte alsintet på dem, som han förut ingått med Lucile; ty öförefigtighet är et wanliq fel hos Ungdomen; böjelsernas håstighet förleder dem ej sällan utom förnuftets gränser och hindrar dem ifrån estertankans bruk. Saken war så långt kommen med Lucile, at han ej med ansändighet kunde rygga sitt löfte. Utomdes skulle hennes Fader med det första komma til Marquis de St. Albin, för at slutligen afgöra hans Siftermål med des Dotter. Hwad utwäg skulle han då taga i så brydsamma omständigheter? Himmelen gyanade honom dock snart häruti. Luciles Fader kom,

Tom, men han gjorde oräkneliga swärigheter, och fant alltid på nya hinder. Han hade et tacka sin första Husfru, Luciles Moder, för större delen af sin Egendom. Således förtröt det honom högeligen, när han efterfinnade, at han genom detta Gistermål författes i misfuing af densamma. Någon känsla af ädelmod gjorde wäl, at han sinndom åstundade se Lucile lycklig; men egenlyttan förqwasde snart åter en sådan rörelse, som eljest är så naturlig hos en öm Fader.

St. Albin försummade icke et så godt tillfälle, at afskudda sig sina förbindelser med Lucile, och at lämna sina Slägtingar del af sitt nya Gistermålsförslag med Julie. Han kunnade dock vara af skiljaktiga tankar härutinnan. Nägre föresfätte honom en lång Resas beswårigheter. Andre sade, at det wore en ganska stor oförsigtighet, at på en Wäns blotta ord och god tro wilja gifta sig med en Glicka, som man icke ännu känner. Marquis de St. Albin, intagen af en bekymmerfull ömhet för sin Son, war den enda som utlåt sig til hans fördel. Efter många motsägelse följdes änteligen hans råd. Et Bref skrefs til Grefwinnan, hwar på innan kort följde et gynnsamt swar, och Marquis de St. Albin begaf sig genast med sin Son på Resan til Julies Moder.

Det är icke möjligt, at här beskrifwa de hjuwa rörelser och ömma känslor, soyn Julie och St. Albin rönte wid denna deras första sammanwars.

St. Albin blef aldrig mått af Julies åstådande, af des behagligheters betraktande, och ögonen trötades ej wid at tala Kärlekens stumma språk. Julie å sin sida war åter intagen af en tankspridhet, som nog röjde hennes Själs uprörda stiel. Talte St. Albin något ord til Grefvinnan; snart wände hon sina begärliga och nyfikna ögon på honom. Kastade han åter tillbaka sina ögon på henne, slog hon ned sina med en blygsamhet, som blott öfste hennes skönhet.

I stället för detta twungna umgänge kom snart en angenäm förtrolighet mellan dese bägge unga Ålskare. De berättade hwarannan sin Sinnes-förvirring och de förtretligheter, som de måst utslå; de öfwerlämnade sig nu i stället til de ljufwa känslors friare lopp, som utgöra Kärlekens renaste förjusning. „Käraste Julie, sade St. Albin til henne, Himmelens har låtit oss södas för hwarannan. En hemlig drift förenade våra hjertan, förrän wi kände hwarannan. Så snart Munder hade berättat något för mig om Er Person, kände jag hos mig en häftig längtan at se Er. Er Bild följde mig öfwer allt. Zuru lycklig är jag icke nu, at i dag kunna edeligen löfwa Er en ewig trohet. . . . Ja, min älskeliga Julie, jag löfwer blott för Er. Jag andas blott för at göra Er lyckelig; äswen som al min lycka kommer blott på Er allena an. Zuru häftigt längtar jag icke, at se mig för alltid förenad med Er genom

genom Ägtenskapets helgade Band! Jag fruktar någon ny motgång. Swarfsöre oroen I Er, St. Albin? Swarfsöre söken I för framtiden nya olyckor, som aldrig kunna hånda? Har icke Lyck:n nog pröfwat wår beständighet? Hon måste nu tröttas wid at längre förfölja oss; hon tyckes nu le åt oss med gynnande ögon: låt oss i stilhet nyttja dess ynnest: här icke mitt hjerta Er till, min älskade Wån? Kunnen I tro, at Er Julie nånsin blifwer obeständig?

(Fortsättning härnäst.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af H:re Young. Fortsättning.

Hon röres af de fäseligaste aningar, och kan nu ej hålla sig ifrån at snyfta. Förskräckelsen öfwerwåldigar henne, blodet isar sig i hennes ådror, hennes sköna kinder blekna, en djup bedröfwelse medtager hennes ögons klarhet, de blifwa dunkla, och dödsfärgen utbreder sig öfwer hela hennes kropp. Uck! ån om Silfört också Så snart hon, ifrån den ena tankan til den andra, war kommen til denna fräckfulla föreställningen, war det liksom en afgrund, hwaruti hennes Själ brådförtades. En alman skafning går öfwer alla hennes lemmar: i ögnablicket, stilla och orörlig, är hon utom stånd, at så mycket som ämnas til et enda

enda steg: hon vågar ej se ned på marken: Utk! Himmel, tänkte hon, om mina ögon midt i detta mökret, där skulle träffa Silforts hustru! . . . Silfort kommer wid det samma, klådd i sorge-drägt (*), med et blekt och nedslagit ansigte. Hans röst war bortkifnad af gråt och qwasd af förtwiflan. Han kallas Prinseskan, icke människolik, utan såsom en hamn. Af höpenhet drager hon sig tillbaka, under det hon sönderliter sig i bröstet. Hennes bestörta ögon teckna hjertats ångest. En döds-wånda angriper det innersta af hennes Sjal. Hennes fötter slapla och hon signar ned til jorden, utan lif och andedragt (**). Sil-

(*) Han, som hittills utgjort hennes tröst, kommer ej i dag at lisa hennes hjerta, at aftorka henne tårarna. Han kommer ej nu, som förr, lik den upgående Solen, at drifwa molnen ifrån hennes Sjal, at skingra hennes ångstan, utan såsom en Ocean, at föra henne bort nederst i afgrunden.

(**) På samma sätt, som den sköna Liljan, när Himmelen begynner at blifwa mulen, darrar wid första puzt af det upvärande Nordan-wådret; men när alla Wåden tillsammans rusa ned, och Watnet strömar utur skyarna, nedböjes des spåda stam, färdig at brytas af. Stormen fördubblas, hon afbrytes, hon faller; men des skingrade Blommor kring-sprida under sjelfwa hwifnandet en angenämt lukt öfwer det fältet, som henne burit.

Gilfort gifwer til et ansæri, fastar, sig öfwer sin Gemål, trycker henne mellan sina armar, och med en kyß af eld kallat tillbaka hennes Själ, som nu stod i begrep at fly ifrån jorden; ej annorlunda än den brinnande Facklan återgifwer en annan, som Wädret utsläckt, lifwet och lågan. Hon öpnar med möda sina ögon, som redan til hälften woro öfwerdragne af döds-hinnan; hon får åter se huset och Gilfort med det samma: Åh! utom Gilfort skulle huset varit henne odrägeligt. Hon hade hast styrka at gifwa sig tilfreds wid sin Swärfaders ömkeliga död, hon kunde äfwen finna sig wid at dö sjelf; men när hon ser Gilfort i detta idel undergång bodande rummet, kan hon ej råda öfwer sin sorg, kan hon ej hålla tillbaka sina suskar. Åh! Gilfort, ropar hon. . . . Hon wille säga mer, men snystningar qwasde hennes röst. Kärleken intager åter hennes hjerta, ditförer sin oro och förwirring, och på et enda ögnablick nedriswer allt hwad hennes ståndaktighet upbyggt (*).

(*) Således såg Ynglingen, som speglade sig uti den klara och stillastående Källan, huru hans bild förswann utur den wåta Cristallen, då hans tårar däri uprörde wågor. Hans gungande lineamenter förlorade sitt stiel, utwidgade sig, och uti runda wågor flydde til bråddarna.

SEDESOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 24.

Stockholm, d. 23 Sept. 1772.

Johanna Gray;

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af H:z Young. Fortsättning.

Sil at sätta et hjerta i rörelse, gifwes wäl någon syn, som är mäktigare, än en Skönhet, bandande uti tårar? Hvilken Själ har styrka eller hårdhet nog, at wara känslolös wid hennes gråt? Hjertat blifwer blöddigt, och känner snart inom sig flere förtjusande verkningar, som flyta ifrån hennes sorg. Hennes suskar dunsta fram Kärlekens eld: man glömmet hennes jämmer, och man finner uti sielswa känslan af hennes plågor en slags söt och betagande wällust. Silfort röder det: förtård af qwal, hänryckt af nöje och kärlek, fattar han uti sin Gemäl, och, med tårar i ögonen, trycker henne hårdt intil sig. Han glömmet bort sin werdermöda, uti sin yra tror han sig ännu at wara lycklig. Kärleken är nu hans enda känsla, och han öfwerlämnar sig til des ljuswa verkningar; men en hastig, en grym omtänka afbryter denna sötman. . . . Han sliter sig med fasa utur sin

Ge

Gemåls armar, springer affides och stadnar, lika som han hade fruktat ä nys falla-uti sin härryckning. Med en röst, som nog illa dölgde hans smärta, börjar han således: „ Sagta! sagta! min bästa Wån: jag kan ej fördraga dina tårar. Du har kunnat lindta min Sorg, stilla nu din egen, och war ej känslolös för dig allena. Beslaga mig icke för det jag skal dö, om du sjelf ej får lefwa. Lifwet är en afhandling, däruti döden är wilkoret: förv eller sednare måste det uppfyllas. Hvad vinner man på en dags upskof? Hafswe wi ej från ditt Palats sett böljorna Komma utifrån hafwet, trycka och drifwa hwarandra til stranden, där deras wäld måste stadna? Hafswe wi ej därwid erindrat of, huru Slågterna på jorden likaledes jagade undan hwarandra, och efter några minuters werksambhet och åstånande, försvunno? Hwarföre skal mitt öde så mycket quälja dig, du åslådar ditt eget utan oro? Ållade Måka, din blöddighet gör mig nedslagen. Wet du ej, at det hugget, som afhänder mig lifwet, också skal döda dig? Jag fruktat nu ej mer för döden. Utom dig kan jag icke lefwa; jag skyndat därför med frögd til min förstöring. Ack, ömaste hjerta! wi skole åtminstone dö tillhops, samma Graf skal mottaga Ållarinnan och hennes Måka. Hvad! dina tårar begynna åter at rinna? Ack! jag förebrår mig min ömhet; emedan din sorg däraf wäper. Du! Sjålen i mitt

mitt lif, war nu tilfreds, du ökar ammars för mycket tyngden af våra olyckor på mig, och förenar dig med vår Siende, at göra mig aldeles försagd. //

Fångna bemödande! Ju mer han bjuder til at trösta, ju mer blifwer hon tröstlös. Andras medlidande fördubblar vår sorg. Ljusliga och ömna ord öfverlämna Sjelen til sin swaghet, i stället för at mnutra och gifwa mod. Hon utgöt hela floder af tårar: Silfort fördömer dem; men är själf oförmögen at håmma sina. Ack! hwar är nu den tåcka och misfande munnæn, med hwilken hon hålsade sin Gemål för Konung, då hon uphöjde honom til lika åra med sig, under det Folket med wördnad åskådade glansen af hans Thron och herrlighet. Denna dagen bildar sig nu för hans tankar, denna dagen upfyller hans Sjal med bedröfwelse och nöd. Imedlertid kom befallning ifrån Drottningen, at de skulle föras ur Fångelsset til det rum, som til deras mottagande war beredt. Detta i grymhet förslaguna Fruntimmer wil, at desse olycklige skola dö omgifne af en slags pomp och ståt. En stor Sal är öfwerdragen med swart. Dagsljuset är därifrån aldeles utestängdt. Midt i taket hänger en Lampa lik dem, som plåga brinna i Grafwar. Desz matta och bedröfliga ljus blandar sig med det tjocka mörkret, och tjänar endast at göra fasan af detta rummet synbar. En Bila, som låg på et bord, glänstar igenom mörkret.

Det

Det är uti denna förfärliga boningen, midt ibland denna bödens tillrustning, som våra tvänne Allstare blifwa införde och lämnade. Denna förskräckelsens syn skulle aldeles sönderbräkat hjertan, som varit brottfärliga; och så oskyldiga, som de båda woro, så ryste de dock därwid. De behöfde at älska hwarandra så ömt som de gjorde, at ännu kunna känna kärleken.

J början se de endast på hwarandra, häpnade och stumme. Silfvert afbruter tyfnaden först: „Swad, sade han, betyder förlusten af en Kroona, af et Rike (*). Men huru skal man kunna vilja sig ifrån en tillbeden Gemäl, med hwilken man så nyligen blifwit förent? Swad skal det ej kosta på, at se henne nästan smälta i tårar och lämna henne? Nej! at jag alltid sige trycka dina sköna läppar med min mun! Gå digt framman denna handen, som jag nu håller uti, alltid se dina wackra ögon och uti dem läsa din ömhet! Kom, mitt Hjerta! Kom uti mina armar: låtom of med samntag qwäfsa känslan af våra plågor. Låtom of uti kärleken begrafwa detta grymma förnustet, som oroar of. Kom, öfwerlämnom of til en yra, som gör of lyckliga. Blifwe våra sammanblandade Själar utan samfning, och dränkte i lågan af war föresning! Älskade Måka, gif mig hela werlden, och

(*) Huru många Konungar hafwa ej frivilligt lämnat dessa fåfångligheter?

och fråga mig sedan, hwar min lycka, min wäl-
lust är? Jag trycker dig emellan mina armar,
och ropar ytterst på Grafwens brädd: Se här,
hwar hon är! . . .

Härwid pustar han fram en lång suck, och
förmår ej at tala mer. Men med ögonen fäste på
sin Gemål, genomwandrar han i tyfhet alla hen-
nes behagligheter, hennes läppar, hennes kinder,
hennes ögon, och under betraktandet häraf wisa
sig idel swarta bilder för hans tankar. Redan ser
han heune dödd: han ser detta så sköna, så kåra
Hufwudet, skildt ifrån sin kropp, rulla i stofket
blodigt och förskäldt.

(Fortsättning härnäst.)

Det Inckliga Giftermålet;

Af Hr Jaymebon. Öfversättning, utur
Mercure de France, Januar. 1772. Fort-
sättning.

Zugen ting kunde nu sörä desse twänne Ålskåres
oskyldiga nöjen. Ju mera de sågo hwarannan,
desto mera ålskade de hwarannan. Marquis
de St. Albin och Grefwinnan de M . . . sågnade
sig åt detta tåcka Paret's lika och gemensamma öm-
het, och försummade intet, at skyndsamt befordra
deras sälla förening. Redan hade man skickat Lys-
ningsseedel til St. Albins Hemort, för at där läs-
ta den offenteligen kungöras, redan hade det skedd
dår

där Julie bodde, när en händelse timade, som gjorde alla bestörta.

Lucile, otröstliga öfwer sin Allfäres förlust, beklagade ständigt sitt olyckliga öde. Hon öfwerhopade sin Fader med förebräelser, och sade, at han war orsaken til hennes olycka, då han lät en nedrig egenlytta förqväfwa hos sig Naturens röst. Så bittra tilmitelser rörde honom så mycket, hälsk när han fick weta, at St. Albins Giftermål war afsjort, at han dödde af sorg. Snapt hade Lucile wisat honom den sista Åre-tjensten, förr än hon skickade bud på bud til Marquise de St. Albin, at Ingöra henne sin Faders död: hon återopar sig i Brevwen sin Allfäres ömhet, åskar hans återkomst och lofwar förlåta honom des otrohet. Marquise de St. Albin, rörd öfwer Luciles öma och upräftiga Kärlek för sin Son, lät sin Man strart weta detta, och förmanar honom allvarsamt, at intet afsluta med Julie: at så mycket kraftigare förmå honom härtil, säger hon sig ej wilja sticka Lysnings-attesten tillbaka, ehuru sjelfwa Lysningen wore för sig gången.

Marquis de St. Albin hade så när förgäts af sorg, sedan han läst detta Brev. Han hyste mycken aktning för Grefwinnan de M... och för Julie en aldeles Faderlig ömhet. Men hwad skulle han nu taga för en utväg? Skulle han upreta hela sin Släkt emot sig dymedels, at han wille verkställa et Förslag, som så högeligen misshagade

hagade dem? Han wisse wäl, at han hade magten i händerna; men däraf wille han aldrig betjena sig. Foglighet beledsagade alla hans göromål. Nu war han stadd i en den obehageligaste willrådighet. Den unge St. Albin, som wisse, at hans Fader fått et Bref, gick in i hans Kammarer. Det första, som han där fick se, war en gråtande Fader. „Ack! hwad är det, min Fader! ropade han strart: hwad Tidningar har Du fått?“ „Ack! min Son, jag är förtwiflad: huru olyckligt är icke ditt öde!“ „För Guds skull förklara mig det närmare.“ „Tag och läs“ och se, om någon belägenhet kan gifwas, som är swårare än wår.“ St. Albin läste hastigt igenom sin Moders Bref; han kände strart en häftig förtörnelse, som dock genast afbröts af tårar; änteligen sade han, sedan han litet fått hämta sig: „Min Fader! tror man mig wäl kunna wara så nedrig, at jag skulle öfwergefwä Julie? För skal man taga lifwet af mig, än rycka mig ifrån henne.“ Dessa så orden, dem han utsade med mycken häftighet, betog Fadren strart des willrådighet. De kommo sins imellan öfwerens, at döls jag sitt bekymmer för Julie och des Moder, och St. Albin fattade det beslut, at resa med Post-Chaise efter Lysningen, utom hwilken han ej kunde tråda i Brudstolen.

Churu försigtig han war, at dölsja sin sorg, gifwade likwäl den öma Julie snart, at något sådant

dant war å färde. „Bästa min Wän! sade hon
 til honom, har icke Ti fått några ledsamma tids-
 ningar, som Ti söker dölja för mig? . . . Hur
 grym är Ti icke, om Ti tror, at jag ej mera
 förtjenar Ett förtroende! . . . Älskar Ti då ej
 mer Er Julie? . . . „Jag! skulle jag ej mer
 älska min Julie? Huru obilligt är icke detta
 Ett ondöme? . . . Men, jag beder Er, för wår
 ömra Rärleks skull, säg för mig, St. Albin!
 hwad det är? . . . Jag vågar icke. . . . Uck!
 Ti ökar endast min nysfikenhet med dessa under-
 flygter. . . . Wå wäl! mina Släktingar, . . .
 min Julie! . . . Uck! tala ut. . . . De wilja
 hindra min lycka. De wilja icke sticka hit Lys-
 ningen tillbaka: Lucile har fått dem på sin sida.
 I morgon reser jag, för at söka förmå dem
 därtil. . . . Otacksamme! . . . wil du så öfwer-
 gifwa mig, . . . lämna mig i den hästigaste
 oro? . . . Om du reser, skal du aldrig få se
 mig mera. . . . Uck! om du har någon ömhet
 för mig qwar, . . . om ditt hjerta känner hwad
 du i Julie äger, så blir du qwar hos henne.

(Slutet härnäst.)

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 25.

Stockholm, d. 3 Oct. 1772.

Afsked

Uf Fröken U*** T***, då Hon återreste
från Landet, den 23 Sept. 1772.

Så far Ni från den Ort,
Min Fröken! dit Ni förde
De Nöjen, som oss rörde,
Och slutar dem så fort,
Likfom när Sommars dagar
För Höstens dimmor sky;
När Ni Er affärd lagar,
Ses Nöjet fly.

Den tid Naturen log
Kring Blomster-pryddas marken,
När Siskan här i parken
Ert öra ömt betog;
Ni Nöjet med oss delte
Inunder våra Träd:
Oss Dag, ej Lekar felte
Där Ni var med.

När

När Fältets glada prakt
 Vårt öga börjat mätta;
 Vi ofs i Båten fätta,
 Och kufva vågens makt.
 Här brytas Edra låten
 Mot böljans sakta löpp,
 Förfilfrat rof ur näten
 Vi hämta opp.

Uti vår lilla Lund,
 Där vatnet kring ofs lekte,
 Och stranden vänligt smekte,
 Mins Ni hvar rolig stund?
 Hur Nåktarna ljufvigt skänktes
 Inunder Lindars tak;
 Hur Bår i Grådda dränktes
 Och gafs vår smak.

Se nu! hur Høftens Gud
 Er sina offer ämnar.
 Hvar Årstad Nöjen lämnar:
 Hvi hör Ni ej hans bud?
 Hans mörker gör Er fasa,
 I Sta'n Ni bättre mär.
 Blif kvar! en glättig bråsa
 På honom rår,
 Men fåfångt jag Er ber,
 At all vår saknad höra:
 Vår sorg kan Er ej röra,
 Fast Ni den målad ser.

Så res då, vår Herdinna!
 Förädla jämt Er Sjal.
 Vår suck den skal Er hinna:
 Med ömt Farväl!

L. L. L.

Samtal

I de Dödas Rike, emellan Athenais och
 Icasia, af Hr de Fontenelle. Öfversättning.

Icasia. Efter Ni ästundar weta den märkwär-
 digheten, som med mig timat, wil jag be-
 rättas Er densamma. Den Kejsaren, i hwars tid
 jag lefde, wille gifva sig; och för at det bättre
 wälja, lät han kungöra, at alla Fruntimmer,
 som ägde den skönhet och behaglighet, at de kunde
 göra sig förhoppning om Thronen, skulle infinna
 sig uti Constantinopel. Man kan tänka, hwad til-
 lopp där blef. Jag infann mig också, och jag
 twifflade icke, at jag ju såsom ung, med ganska lif-
 liga ögon, samt et täckt och förnämt utseende,
 skulle kunna täfla med de öfriga om Kejsarliga hög-
 beten. Då dagen inföll, på hwilken så många
 wackra Däffariinnor skulle samlas, besåge wi icke
 utan oro hwarsannars ansigten; och jag märkte
 med nöje, at de öfriga sågo på mig med nog ondt
 öga. Kejsaren ankom. Han genomgick först åt-
 skilliga rader af upståndna Skönheter, utan at säga
 något!

något; men när han kom til mig, tiente mina ögon mig väl, och de förmådde honom at stadua. I sanning, sade han til mig, i det han såg på mig, med den upsyn, som jag kunde önska, Fruntimmer äro ganska farliga; de kunna göra mycket ondt. Jag trodde, at det endast fördrödes litet qwickhet, för at snart blifwa Kejsarinna; och uti den rörelse af hopp och glädje, hwaruti jag var, tog jag drifflighet til mig at svara: I det stället, Allernådigste Herre! Kunna ock Fruntimmer göra, och hafwa äfwen gjort underfundom, mycket godt. Dettla swaret stände hört allsammans. Kejsaren fann det samma så qwick, at han icke tordes taga mig til Gemäl.

Athenais. Den Kejsaren måtte hafwa varit underligt sinnad, som fruktade så mycket för qwickhet, och förstod sig allt för litet därpå, som trodde, at Edert swar utmärkte mycket af det slaget; ty, upriktigt sagt, swarte Ni intet så fastligen wäl, och Ni har intet stort at förewita Er Kejsarliga Höghetens förspillande.

Teasta. Så träffar sig ödet, Förståndets qwickhet har gjort Er til Kejsarinna; och min har blotta stenet af qwickhet hindrat at blifwa detsamma. Ni hade äfwen studerat Philosophien, hwilket är ännu långt wärre, än at hafwa et qwickt förstånd: och med allt det underlät Ni ändå intet, at blifwa Theodosii den Dagres Gemäl.

Athenais. Om jag hade haft för ägonen et sådant Efterdöme, som Edert, hade jag varit i mycken fruktan. Min Far, sedan han af mig gjort en ganska lerd och ganska slug Flicka, förklarade mig arslös: så wis råkning gjorde han sig därpå, at med min Betenskaf och mitt qwicka förstånd skulle jag aldrig kunna gå misse om at göra lycka: och sant at säga, trodde jag det lika som han. Men jag ser nu, at jag löpp stor fara, och at det war ingen ting mindre än omöjligt, at jag kunnat blifwa osörsörgd, med blotta Philosophien til Lott.

Isasia. I sanning icke; men til lycka för Er, hade icke ännu mitt äfventyr timat. Det skulle wara löjligt nog, om wid et dylikt tillfälle, som det jag besant mig uti, någon annan, som skulle weta min Historia, och som wille lära af min skada at blifwa wis, hade den slugheten, at icke låta märka någon Förståndets qwickhet, och det då hände, at man grinade åt henne, såsom dum.

Athenais. Jag wille icke wara ansvarig därför, at det skulle lyckas henne wäl, om hon hade någon wis affigt; men ganska ofta begär man tillfällens-wis de lyckligaste dårskaper i werlden. Har Ni intet hört talas om en Mälare, som så wäl hade förestått Windruswor, at Foglar bedrogo sig därpå, och kommo för at äta dem? Man kan tänka, uti hwad rop han kom därför. Men
Druf-

Drufworne buros på Tassan af en Bond-Gofse: man sade åt Mälaren, at de i sanning måste wara wäl gjorda, emedan de lockade Foglarne til sig; men at Bond-Gofsen också måste wara ganska illa gjord, emedan Foglarne icke woro rädde för honom. Man hade rätt. Imedlertid, om Mälaren icke hade glömt sig, då han förestälte Gofsen, skulle icke Drufworna haft den owanliga heder, som de hade.

Jeasia. I sanning, ehuru man betar sig i werlden, wet man icke hwad man gör rätt; och efter denne Mälarens äfwentyr har man orsak at häfwa, äfwen mid de omständigheter, därwid man stekar sig wäl, och frukta, at man tör hända underlåtit något fel, som varit nödigt. Allt är wist. Det synes, at Lyckan är sorgfällig, at gifwa olika framgång åt samma saker, på det at hon alltid må kunna gåckas med mänskliga förståndet, som intet säkert rättesnödre synes hafwa.

Det Iyckliga Giftermålet;

Af H:r Jaymebon. Öfversättning, utur
Mercure de France, Januar. 1772. Slutet.

Marquis de St. Albin kom jäst i detsamma in
til dese olycklige Märre. Han fann dem
bägge mycket bedröfwade. Den gode Fadren blån-
dade sina tårar med deras. „Trösten Er, mina
Barn, sade han til dem: jag skal icke öfvergifwa
Er; Himmelens lärer wälsigna mitt rena och o-
skyldiga upfär. Jag skal sätta min öfwiweliga
beständighet emot ödets hårdhet. I Skolen in-
nan Fort blifwa lycklige, skulle jag än sjelf resa
öfskad, för at skaffa det hit, som fordras til E-
derr Giftermåls fullbordande.„ Detta tal stilla-
de Julies fruktan, och upiöfwade åter helt och hål-
let St. Albins hopp.

Marquise de St. Albin hade lemedlertid när-
mare eftersinnat sin Mans ståndaktighet, och fun-
nit, at den måste wara grundad, på en werkelig
förmån af deras Sons förening med Julie. Hon
fattade därförs det förståndiga rådet, at sticka Lyf-
ningen ifrån sig. Hennes Man fick den med en
obestrisfwelig glädje. Bestymer och oro gafs
wo nu snart rumm åt lekar och löjen. Man böd
til, at utplåna sjelfwa åtankan af de förbigångna
olyckor. St. Albin skyndade med Giftermålets
fullbordan, och Bröllopet firades med stor Ståt.
Kort efter förde St. Albin sin kära Julie til sin
Hem

Hem-ort. Hans Slåtingar önskade honom nu
 upriktigt lycka til sitt gjorda Val. Dese bägge Ma-
 kar tilbringa nu och sine dagar uti en den angenäm-
 maste förnöjelse, och wisa en fullkomlig Mål-
 ning af den Ägta Kärleken.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, *1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 26.

Stockholm, d. 10 Oct. 1772.

Bitterhet.

Öfwer Kammarherrens Hr Gr. Gabr. Mör-
ners, och Frökens Friherrinnan Ulrica Lo-
visa Horns Bröllop, som firades på Thor-
önsborg, den 15 Sept. 1772.

De quels sons gracieux retentit ce rivage?
L'Hymen paroît ici, pour prendre son hom-
mage:

Pour voir s'unir deux Cœurs, faits pour s'aimer
toujours,

Le jeune fils de Cythère,
Quittant brusquement sa Mere,
Vole vers ces beaux sejours.

Ce Dieu de tendres Cœurs, Fils craintif de l'estime,
Que la Vertu soutient & la Candeur anime,
L'Amour, veut aujourd'hui inontrer à l'Univers
La douceur de son Empire,
De la flamme qu'il inspire
Et le bonheur de ses fers.

Tout

Tout fier: " Je suis, dit il, le penchant qui me flâte,
 " Il faut bien, que ma gloire en ce beau jour éclate;
 " Je veux, que cet Hymen se celebre à mes yeux,
 " Et que ce lieu s'embellisse;
 " Qu' une fête y réunisse
 " L' Honneur, & mes tendres feux!

" Que tout ce qui me suit, dans mes vœux s'interresse,
 " Que les Ris & les jeux se présentent sans cesse!
 y Chantés, Nymphes, chantés, appellés les Amours:
 " Ils habitent ce bocage,
 " Qui me rend son doux hommage;
 " Ils y regneront toujours.

O! Vous, dignes Mortels, Vous, l'objet de sa gloire,
 Qui par un nœud sacré couronnés sa Victoire,
 Ayés le sort heureux des plus parfaits Amans!
 Goutés sans inquietude
 Des plaisirs, que l'habitude
 Rendra toujours plus charmans!

JAQUES A. LINDBLOM,

Samtal

I de Dödas Rike, emellan Drottning Elisabeth af England och Hertigen af Arlençon, af Hr de Fontenelle. Öfversättning.

Hertigen. Men hvarföre har Ni så länge smiekrat mig med det hoppet, at jag skulle få Er til Gemål, medan Ni föresatt Er uti Edert sinne, at aldrig frida til verkställighet därpå?

Elisabeth. Jag har wäl bedragit andra, som icke woro sämre än Ni. Jag har varit min tids Penelope: Ni, Er Bror Hertigen af Anjou, Arkes Hertigen af Österrike, Konung Eric af Sverige, woro alla Griare, som eftertractade den Stor-Britanniska Ön, oändeligen mera betydande än Ön Ithaca: Jag hölt Er wid godt hopp en lång tid bortåt, och til slut har jag gjort åtlöje af Er.

Hertigen. Här finnas wisa Döda, som icke skulle wilja medgifwa, at Ni liknat aldeles Penelope; men man finner icke någon jämförelse, som icke i någon omständighet är brisifällig; och det är icke dårrom, som wi nu wilja tala. Gif mig allenast skäl til det hemlighetsfulla förhållande, som Ni följt, och til alla dessa Afgtenskaps-Förslager, som gått ut på ingen ting. Hade Er Fars Hensic 8:s Sex Bistermål lärt Er, at icke gifva Er, lika såsom Kejsar Carl 5:tes ständiga Resor hade lärt hans Son Philip 2:dre, at icke fara utom Madrid?

Elisab.

Elisabeth. Jag kunde låta bero wid det skål, som Ni uptager; min Far tilbragte sannerligen hela sin lifstid, at gista sig och uphåfwa sina Giftermål, at förskjuta några af sina Gemåler, och at låta slå hufwudet af de öfriga. Men råtta hemligheten af mitt upförande består däruti, at jag fann ingen ting wara artigare, än at fatta beslut, göra tilredningar, och sedan ingen ting verkställa. Det som man aldråhäftigast har åstundat, mister sitt värde så snart man erhåller det; och ingen ting går ifrån vår inbildning til verkställighet, utan at därwid något förloras. Ni kom til England, för at blifwa min Gemål; där war icke annat, än Lustbarheter, härliga Måltider och Valer; jag gick äfwen så twida, at jag gaf Er en Ring. Alt war hittills det angenämaste i werlden; alt gick ut på tilredningar, och jag trodde, at därmed war det artigaste bestäldt, som Giftermål medförer. Jag stånade altså därwid, och gaf Er affked.

Hertigen. Upriktigt sagt, stodo dessa Edra Tankesätt mig icke an; jag hade welat finna något mer, än blotta skuggwerk.

Elisabeth. Uck! om man betoge människorna alla skuggwerk; hwad nöje skulle de hafwa öfrigt? Jag ser wäl, at Ni icke har förstått Er på alla de angenäma tillfällen, som uti Eder lefnad företedde sig; men sannerligen är det skada, at de samma warit lifsom förlorade för Er.

Sertigen. Huru! Hwad för angenåma tilbud hade wål min lefnad i följe med sig? Jag hade fyra gånger förhoppning at blifwa Konung: först hade jag hopp därtill i Polen, sedan i England, och så i Nederländerna; sijn trodde jag, at Frankrike skulle förmodeligen komma at tilhöra mig; imedertid har jag anläudt hit, utan at hafwa regerat.

Elisabeth. Och se där den Lyckan, som Ni icke märkt. Alltid inbillningar, alltid hopp; men aldrig verkställighet. Ni har icke gjort annat, än beredt Er på at blifwa Konung under hela Eder lefnad; lika som jag icke gjort annat under hela min lefnad, än beredt mig på at blifwa gift.

Sertigen. Men såsom jag trodt, at et werkeligt Giftermål skulle passat för Er; bekänner jag ock, at et sanfärdigt Konunga-Rike skulle nog behagat mig.

Elisabeth. Nöjen åga icke nog stadga, för at kunna tåla det man går med dem i botnen; man måste blott hålla sig wid deras yta. De likna sumpiga Marker, på hwilka man måste löpa helt lätt, utan at nänsin stadna med foten.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken,
af H:re Young. Fortsättning.

A! J, som kommit i besittning af någon an-
senlig Lycka, til åmjetande af någon stor jor-
dift Sällhet, wären häfwande: för Eder i synner-
het är det, som olyckorna äro utan mått. Råd
Lyckan skötter Eder, så bereder Eder den högd,
hwarifrån J. fallen, en mera frojande och swår
stöt. Skulle wäl Gilsfort warit den olyckligaste
ibland Människor, om han ej warit den lyckligaste
ibland Lästare (*)? Blödige Hjertan, J, som
weten, hwad Kärlek är, följen mig in uti detta
Dödens Herberge, ljuden til, at med ögonen up-
söka dessa Twänne Olycks-offer i det dunkla stenet
af denna sorgeliga Lampan, och sägen, om det
någonsin gifwits någon mera rörande och mer be-
dröflig

(*) Kommen hit J Lycklige, och J, som ären
upsatte i Höghet, künnen et ögnablick Edra
stöne Häckar och präktiga Panel-werk. Tron
ej, at jag kallat Eder, för at bedröfwa E-
der, at förstöra Edra Rösen. Nej, jag wil
twärt om rena och uphäja hos Eder känslan
af en sansstyldig glädje. Jag begär ej, at J
skolen gifwa medlidandet några tårar, utan
hälre, at J med lugn i Sjålen och et mun-
tert ansigte skolen estertrakta mer werkelige
fördelar, än namn af oförsträckt eller skön.

dröflig syn? . . . Stundom omfanna de hwarandra, at kunna liksom blanda tillsammans sina qwal (*), och slötade omkring hwarandra utgjuta de en hel flod af tårar. Straxt därpå, öfverilade af de olycksfullaste Tanke-ämnena, skuta de hwarannan bort, wila tillbaka hävne, och stadna med ansigtet mot hwarandra orörlige och förtwiflade, såsom falla och liflösa Stoder. Stundom åter, med ögonen fulle af ömhet och ångest, kasta de sig ännu öfwer hwarandra, och frama hwarandra nästan til döds. Uti hwad yrsel är icke deras Själf fallen! Uti deras hänryckningar swärja de å nyo hwarannan en ewig Kärlek. De glömma i olyckan bort, at antalet af deras dagar redan är slutadt. Fätkånga Syawilla, som ej warar mer än et ögnablick! Pran går öfwer, förnustet kommer åter, och tillika deras nöd.

Til at blidka den oförsonliga Maria, är deras död ensam ej tillräckelig. Hon beredde dem en ny plåga. Hon har beslutit, at anfakta dygden uti den olyckliga Prinsessans hjerta. En Präst sticlas med detta ombud, Bödlarna följa honom, och förkunna den högsäbeklageliga Suffolk, at Silfvert skulle assistwas för henne, och at hon uti sin Gemål måste begynna at dö. Den ilsundige Prästen, som noga sökte at utforska hennes Själf och tillika hennes swagaste stunder, sade då til henne: „Gif
wen

(*) Såsom Thame och Isis sammanblanda sine Wata.

wen Eder til frids, det står i Eder magt, at frälssa Eder Gemäl. „ Wid dessa orden begynte hennes bröst at häfwa sig: andedräkten blir swår, en köld af bestörtning tränger sin in uti alla hennes ådror, hennes Lifsandar stocka sig tilsamman, och hon blir förlatt, liksom midt emellan sjelfwa döden och lifwet. Med åganen utspände, förwivrade och fäste på Prästas mua, förblifwer hon darrande och håpen, lika som i wäntan af någon stor Händelse. „Min Fru, fortfor den dödske Prästen, antagen Eder Drottningis Religion, och frälssen Er Gemäl, Er Far och Er Hwif. „ Barmhertige Skapare, stätt henne bi uti denna swåra frestelsen! De framgångue olyckor hafwa varit ingen ting. Nu först är det, som hennes lidande börjas. Hwad skal hon göra? Skal hon affåga Dödsdomen öfwer sin Far och sin Silfver? Är hon stark nog, at göra det? „ Men låtom oss ej frukta någon ting för henne. Det är Religionens Kra, at uplysta wår swaghet öfwer det, som synes omdjeligt för Människliga Naturen (*).

(Fortsättning härnäst.)

(*) Och at adra den falska Philosophiens högmod til blygd.

SEDERHOLM,
Tryckte hos Wennerberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 27.

Stockholm, d. 24 Oct. 1772.

Samtal

I de Dödas Rike, emellan Anna af Bretagne och Maria af England, af Hr de Fontenelle. Öfversättning.

Anna. Säkert gjorde min död Er mycket nöje. Ni for genast öfwer Hafwet, för at blifwa Ludvig 12:tes Gemål och intaga den Thron, som jag lämnade ledig. Men Ni innehade honom icke länge, och jag blef hämnad öfwer Er genom sjuelska Eder Ungdom och genom Eder Skönhet, som gjorde Er alt för älskelig för Konungens ögon, och tröstade honom alt för lätteligen öfwer min bortgång utur tiden; ty de påskyndade hans Död, och betogs Er den Krän, at länge wara Drottning.

Maria. Det är sant, at Konunga-Höghetern endast wiste sig för mig, och förswan åter straxt.

Anna. Och därefter blef Ni Hertiginna af Suffolk! Det war et wacker fall. Hwad mig berråffar, kan jag fågna mig af, at hafwa haft et annat öde. Då Carl den 9:de war död, förlorade jag

jag icke därigenom min Höghet, utan jag blef Hans Efterträdares Gemål; hwilket är et Exempel af en ganska besynnerlig Lycka.

Maria. Skulle Ni wäl tro mig, om jag sade Er, at jag aldrig misunnat Er denna Lycka?

Anna. Nej; jag begriper alt för wäl, hwad det är at wara Hertiginna af Suffolk, sedan man varit Drottning i Frankrike.

Maria. Men jag älskade Hertigen af Suffolk.

Anna. Det wil ingen ting säga. När man har smakat Konunga: Höghetens ljusligheter, kan man wäl sedan smaka några andra?

Maria. Ja, så framt det är Kärlekens. Jag försäkrar, at Ni icke bör böra hat til mig, för det jag efter Er intagit Thronen: om jag al tid hade rådt mig sjelf, skulle jag icke varit annat än Hertiginna; och jag wände ganska hastigt tillbaka til England, för at där antaga denne Titel, sedan jag blifwit antledigad ifrån Drottningens Namnet.

Anna. Woro Edra Tänkesätt så litet ädla?

Maria. Jag tillstår, at Areljstnaden rörde mig icke. Naturen har beredt åt Människorna en såldiga, lätta och fridsamma nöjen; och deras inbillning har skaffat dem nöjen, som äro beswärliga, omwisa och swära at winna: således förstår Naturen bättre at bereda deras nöjen, än de sjelfwe.

Swär.

Hwarsföre öfwerlämna de då icke til henne denna omsorgen? Hon gifwer dem anledning til Kärlek, som är ganska angenäm; och de hafwa upfunnit Örelystnaden, som icke behöfdes, och är ganska beswärlig.

Anna. Hvilken har sagt Er, at Människor na upfunnit Örelystnaden? Naturen har inplantat icke mindre begär efter höghet och wälde, än höjelse til kärlek.

Maria. Örelystnaden synes tydeligen wara et Gubillningens fötter, såsom hon har alla egenheter därpå. Hon är orolig, full af förmåtna förslager; hon önskar alt mera och mera, så snart en önskan hinner blifwa upfyld; hon har et mål för sig, hwartil hon aldrig hinner.

Anna. Och olyckligt-wis har Kärlek et Mål, hwartil han altför hastigt hinner.

Maria. Därpå hånder det också ofta, at man kan blifwa lycklig genom Kärleken; men icke en enda gång sker det medelst Örelystnads upfyllande, eller om det ock warit möjligt, komma åtminstone dessa slags Nöjen alt för få Människor til godo; och följakteligen är det icke Naturen, som tilbjuder oss de samma; ty hennes gäfwor äro altid ganska almänna. Beträkta Kärleken; han står hela Werlden til buds. Ingen annan, än dem, som söka sin sällhet uti en alt för stor Höghet, tyckes Naturen hafwa misunnat Kärleken's sötna. En Konung, som kan göra sig räkning på hundra-

de Armar, kan nåppeligen göra sig räkning på et enda Hjerta. Han wet icke, om icke man gör för hans blotta Höghets skull, hwad man skulle wilsa göra för en annans Person. Hans Konunga Höghet kostar honom gemeligen förlusten af alla de ensaldiga och de ljuftwa Röjen.

Anna. Ni gör icke Konungar mycket olyckligare genom denna plågenhet, som Ni finner uti deras stånd. Då man ser sina befallningar icke allena åtlödde, utan ock med lydnad förkomme; många Människors lycka ankomma på et enda ord, som man kan säga, när man wil; så många sorgfälliga anläggningar, så mycken trägenhet at behaga, så mycken bestållsamhet, alt lystande på sig; sannerligen tröstar man sig då lätteligen öfwer den osiðhet, hwaruti man kan wara stadd, om man är ålskad för sin Höghet, eller för sina Egenskaper. Ureligmannans Röjen, säger Ni, komma alt för få Människor til gods; det som Ni förebrår dem, är deras största behaglighet. Hwad Lyckan beträffar, så är det endast des sällsynthet, som smickrar; och de som regera äro så fördelaktigt utmärkte fram för alla andra Människor, at om de än skulle förlora något af de Röjen, som äro hela Werlden gemensamma, hade de dock ersättning uti de öfriga.

Maria. Uck! döm om hwad de förlora af den innerliga Rörelsen, hwarmed de emottaga dessa ensaldiga och almånna Röjen, enär några af

af de samma förete sig. Jag wil säga Er, hwad jag hörde berättas förra dagen utaf en Prinsessa af mitt Hus, som har regerat i England både ganska länge och ganska lyckligt, och utan at wara gift. Hon gaf wid et tillfälle företråde åt några Staternes Sändebud ifrån Holland, som hade i sit följe en wacker Yngling. Så snart denne såg Drottningen, wände han sig til dem, som woro bredwid honom, och sade til dem något helt sagta, men med et utsecnde, som gaf henne anledning at gifva ungefär hwad han sade; ty Fruntimren hafwa en makalös skarpsinnighet i dylika fall. De tre eller fyra ord, som denne unge Holländaren sade, och som hon icke hade hört, lågo henne mer på hjertat, än Sändebudens Tal. Så snart de woro utgångne, wille hon weta om det war wist, som hon hade tänkt. Hon frågade därföre dem, til hwilka Ynglingen talat dessa orden, hwad det war, som han sade. De swarade med mycken wördnad, at det war något, som man icke dristade uprepa för en Stor Drottning; och ursäktade sig länge, för at säga fram det. Omfider, sedan hon uttryckligen befallt dem at berätta det, förnam hon at Holländaren hade sagt: Ack! se, det är et wacker Fört Fruntimmer! samt hade tillagt någon dristig, men listig utlåtelse, för at gifwa tillänna, det han tyckte mycket om henne. Denna Berättelse gjordes icke utan häfwan; imedlertid hade den ingen annan påföljd än den, at Drottningen, wid

Såu

Sändebudens Afleds, företråde, beackswade den unga Holländaren med en ganska ansenlig Skänk. Se! huru midt ibland de Nöjen af Höghet och Praet, hwarmed hon war omgifwen, det Röjet, at wara dömd wacker, rörde henne listigast.

Anna. Men likwäl lærer hon icke welat köpa det med de öfrigas förlust. Allt hwad som är allt för slätt och rätt, synes icke Människorna tillräckligt. Det är icke nog, at Nöjen angenämt röra; man wil ock, at de skola hästigt röra och behaga. Hwadän kommer, at Herde-lefnaden, sådan som Skalderne affbildra den, har aldrig sunnits annorstädes, än uti deras Skrifter, och icke lyckats i utförningen? Den är för mycket stilla och ofönskad.

Maria. Jag medgifwer, at Människorna bortskämt allt. Men hwadan kommer, at äsynen af et ibland de prächtigaste Hof i Werlden förnöjer dem mindre, än de tankar, som de underfundom göra sig om denna Herde-lefnaden? Därföre, at de woro ärnade til denna senare.

Anna. Alltså är det Edra enfaldiga och stilla Nöjens Lott, at blifwa sammanräknade lika wärde med Skaldernes Drömmar.

Maria. Nej, nej. Om det är sant, at få Människor hafwa et nog sundt tycke, för at göra en början med dessa slags Nöjen; fluear man åtminstone gärna med dem, när man kan få den förmånen. Inbillningen har då genomlupit de be-
drå

drågliga föremålen, och hon stadnar omsider wid
de sanstydiga.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af Hr Young. Fortsättning.

Wära slaka Senor kunna knapt meddela den
lätta Pilen et ögnablicks rörelse: en enda
fläckt af förskämd lust är tillräcklig, at störta den
starkaste Yngling i Grafwen: det behöfwes ej mer
än en kall ilning, at kasta Hjerten öfwer ända.
Lagen ting är således swagare än Människan.
Men det Wäsendet, som utsänder Ljung, eldarna,
uprörer Stormarna och gifwer Ehdönce en o-
öfwerwinnelig kraft, måne det ock är et swagt
Wäsende? . . . Wäl an då! Dof styrka blif-
wer wår, när wi i Bönen anrope om des hjelp.
Religionen förenar Människan genom en under-
bar werkan med Gud sielf, och gör henne del-
aktig af denna högsta Warelens Magt, af Hans
Magt, som låter sitt dunder höras ur molnen,
och som råder öfwer alla Himlar.

Den sköna, den olyckliga Suffolk faller på
knä och uplyfter i tysthet til Himmelen sitt hjer-
ta och sina ögon, uti hwilka kärleken til hennes
Reli-

Religion och hennes Själs bedröfwelse äro må-
lade.

(Fortsättning härnäst.)

SEDERHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström 1776

Fruntimmers = Eldningar.

N:o 28.

Stockholm, d. 31 Oct. 1772.

Selicourt;

Sedolärande Saga, af Herr d'Arnaud:
Öfversättning.

Riddaren Selicourt war utaf et betydande Hus ifrån en af Landsorterne. Hans Fader, som ämnade honom til Konungens och sitt Fäderneslands tjenst, hade skickat honom til Paris, såsom Husbud-orten, där en för hans tillkommande Ståndansständig Upfostran borde sökas. Hans äldre Broder innehade et ibland de förnämliga Civile Ämbeten. Riddaren ägde et fördelaktigt utseende; han sökte förnuftet i en ålder, då man gör sig en ära at icke känna det. Estertanken war hos honom i werksamhet, midt under yran af hans Nöjen, och han hade redan af egen erfarenhet vöat, at den sanna Kärleken är wida skiljaktig från dessa flygtiga förbindelser, som nästan altid hafwa ledsnad och wämjelse til följeslagare. Selicourt efterstråfwade mindre at kunna behaga, än at älska; en enda höjelse kunde tilfredsställa hans hjerta: en öm, men tillräckligt ren och waraktig Kärlek, utgjorde således ensamt före

föremålet för hans begär, och en lycklig händelse gynnade äfwen hans önskan.

Swänne Fruntimmer dulle, ifrån någon tid tillbaka, med hwarandra det loford, hwarmed Skönheten i alla tider blifwit uphögd: den ena utaf dem war en Friherrinna wid namn Darmilli, och den andra Marquissinnan Menneville.

Den förra hade några få Månader allena varit gift, när hon blef Enka. Med en öfwermåtkon skön wärdt förenade sig hos henne et fritt och mycket förnäamt anseende, et lätt och driftigt Snille, som ej ansåg någon ting sig för högt. Då man erkände wärdet af hennes behagligheter, harmades man likwäl, at af dem se sig öfwerwunnen, emedan hela hennes wissende röjde idel begär at herrska, och denna Regeringslystnad, äfwen hos detta könet, som ännars så wäl blifwit utrustadt at kuswa och, misshagar och stöter altid wärdt högmöd. Friherrinnan war omgifwen af en hel skare Tilbedjare. En ansenlig Ågendom förhöjde wärdet af hennes Personliga fördelar. Oaktadt denna besalande Stoltheten, war hon i Själten likwäl icke fånslöds; men hon hade föresatt sig, at göra et Wal, som lom öfwerens med hennes granlaga Smak, och man hade icke ordsak at frukta, det hon därwid skulle göra ömheten något offer af sin Egenkärlhet.

Marquissinnan åter förestälte en helt annan Person. Hennes stora brana ögon, i hwilla blidig.

digbeten, den altid så betvælsende, altid så förbindande blödigbeten, på det tydeligaste kunde läsas, sparte på wisi sätt hennes minn mödan, at förklara hwad hon mente. Man skulle sagt, det hon fruktade at synas wacker, och at hon äfwen wille dölja det för sig sjelf. Behagligheterna uplifwade henne, ända uti dessa Småsaker, hwilka man ej wäl kan beskrifwa, men som i sammanhanget leda til så säkra slutsatser. Man fann dageligen hos henne alt mer och mer, som war angenämt och intagande; hennes umgänge rörde mer, än det war lysande: hon talte ej et enda ord, som ej wäckte känslan; hennes Förråbrar hade ej gått ifrån det almänt antagna bruket; de hade mindre rådfrågat hennes hjerta, än egennyttan; hon war et offer för en gammal och swartsjuk Man, af hwilken hon utstod alla de olägenheter, som medfölja Ägterskapets Band, då de ej hafwa Naturen och inbördes bifall til grund. Han war en mistänksam Tyrän; han hade altid mera förtroende til Försigtigheten än til Dygden, och likwäl swäfwade uphörligen för honom idel inbildningar om hans wanheder, som tillika med åtlöjet warit ständigt ämne för hans fruktan. Det otillwiteligaste upförande af hans Fru, kunde ej betaga honom hans oro.

Daktadt en så märkelig olikhet til utseende och sinnelag, woro likwäl Fru Darmilli och Fru Menneville två ofskiljaktiga Wänner; de sökte samma
Säl

Sällskaper, och höllo ingen ting för hwarandra hemligt. En Bal gaf Riddaren Selicourt tillfälle, at lära känna dem.

Man anser såsom blotta Sagor de starka intryck, som första åsynen af Människor ofta förord sakar, och som underfundom, så länge lifwet warar, wisa sig wärkande på war Själf; af denna Tjungelden war det likwål, som Selicourt och Marquissinnan på en gång blefwo rörde; Riddaren blef på det häftigaste kär; ifrån första ögnablicket, som han såg Fru Menneville, woro hans ögon endast fäste på henne; hela hans Själf upfyltes af en känsla, som han tilföre aldri erfarit; han suckade, han saknade sitt otwungna umgänges-sätt. Han war rädd at tala; hans Snille hade förlorat sin munterhet; han blef tankfull. Därför gick han bort, håpen öfwer den oro han inom sig kände, och öfwerlygad, det hans hjerta nu stod i begrep, at för ewigt öfwerlämna sig til al Kärlekens wåldsamhet.

Marquissinnan underlåt icke heller at blifwa upmärksam på de rörelser, som hon hos sig ej kunnat hindra wid åseendet af Selicourt; såsnå hon kan hånda, med mindre upriktighet granskade, hwad i hennes hjerta förelopp, gjorde dock hennes Dygd henne hemliga förebräelser, hwilka hon skulle önskat ej förtjena; med alt det kunde hon likwål icke taga ur sin öfwerlygelse, at hon hade funnit Selicourt älskwärd; hon böd wål til, at bortjaga en före-

föreskällning, som hwart ögnablick blef allt mer och mer förledande; hon beslöt wid sig sjelf, at undwika til at widare träffa honom, som verkade den samma; men alla hennes beslut, alla hennes eder, at qwäfwä ända intil minsta tanke, som kunde söta hennes skyldighet, blefwo med nog willrådighet gjorda. Hennes hjerta upresse sig utau uphör, mot hela anläggningen af hennes förslager til kallsinnet. Hwad hårda anfall mot förnuftet hafwe wi ej ofta at uthårda af våra sinliga begär! och hwad den frimodigaste och måst bepröfwade Drogd är tycklande och swag, när desse hos oss satt Bledet i hetta.

(Fortsättning härnäst.)

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af H:r Young. Fortsättning.

Snygt hade hon några ögnablick varit i denna ställning, före än man ser dunkelheten i hennes ögon småningom försvinna, och hennes ansigte blifwa lysande af Behag och Majestät. Man skulle sagt, at hon redan lefde et oddeligt lif. Härpå reste hon sig up, och med en röst, som tillkänna gaf hennes frimodighet och stora Sjääl, yttrade sig: „om det är willkoret,“

1111 Innan hon hunnit tala ut, fastar Sil-

fort

fort (*) sig, som en pil emot henne, bjudandes til, at på hennes læpper quæfwa hennes dygdiga beslut. (Barbariska Gylfort, är det på det sättet, som du älskar din Gemål?) Efter en liten handwändning, faller han uti en håstig gråt. Med bisfira och orörliga ögon, aldeles utom sig af en olidelig ångest, hwilken han endast utfod för henne, slår han sig för bröstet, och gifwer så yttrandet af sin omåtteliga sorg sritt lopp: //Ack! mitt Sjerta, sade han til henne, drag dig til minnes hela den Forta tid, wi lefwat tillsammans, säg, Kan du wisa mig et enda ögnablick, på hwilket jag ej älskat dig? Om du nu ej älskar mig längre, så glöm bort alt det framsarna: men om du påminner dig det, om du älskar mig ännu, ack! så lärer du wist aldrig hafwa hjerta, at affåga Dödsdomen öfwer en Gemål, som warit dig så kär. Ack! du, som så innerligen älskat mig, som så ömt tryckt mig mellan dina armar, som swurit för mig, at Bronor i dina ögon woro aktade såsom et intet emot din Älskare, som sagt mig, det ödet wore osförmöget, at i minsta måtto öka din Lycksalighet, och at du ej hade något annat at önska, än at framtiden beständigt wille lifna det närwarande. . . . Ack! om Gylfort ej längre är älskad af dig, Grymma! säg då til Dödlarne, at de för dina ögon stöta Dolken i mitt

(*) Gylfort hade blifwit upfostrad uti den Romersk-Catholska Religionen.

mitt bröst. Ack! du skulle Kan Hända wera Sten-
 hjertad nog at göra det! Men din Fader, din
 Far, som humit Grafwen så nära, wil du
 blifwa ordsaken, at äfwen han genom en wäldsam
 och blodig död nu skal brädstörtas däruti? Kan du
 fördraga, at de blodsdroppar han ännu har öf-
 riga, skola sugta en Bodels fötter, och för dina
 ögon ryka på jorden? Men din Far har aldrig
 älskat dig, du bör straffa honom därför. //

Med långsamma och släplande steg inträder nu
 genom dören en swag och utsewad Man, hvars
 knän swigtade under ärens och wedervärdigheter-
 nas tyngd. Det war hennes Far. Han kommen
 framskridande wårdslöst och illa klädd, med bart
 hufwud, nedslagna och bedröfwade ögon. Då han
 hunnit träka fram til sin Doter, wände han tre
 gånger bort ansigtet, at dölja sin smärta, och sade
 sluteligen med en matt, hwiskande och bruten röst:
 "Mig, som kommit til slutet af min wådjoban,
 och så godt som redan blifwit lagd på Döds-sän-
 gen, mig kan denna Bilan ej frántaga mer, än
 en dags lif. Men ack! min Doter, du ämnet
 för al min ömhet, skal jag ej kunna förmå dig
 at lesa? Skal du låta mina tårar, dessa mina
 sista tårar rinna förgåfwes? Om du nånsin
 får den glädjen at blifwa Mor, så skal du wist
 ej längre lasta denna din Fars sorg. // Wid han
 slöt dessa orden, brast han ut i et hiskeligt och
 gnisslande-strån. Strömmar af tårar flöto utför
 hans

hans torrå och infallna kinder. . . . Därpå när-
made han sig dättere intil sin Dotter och fattade hems-
ne håftigt i handen, hwilken han tryckte intil sin
mun, mellan det han uttåste dessa orden: „Tag
då Dolken, stöt mig honom i hjertat, och gör
slut på mitt qwal. Grynna! . . .” När för-
mådde han ej mer, utan föll ned til sin Dotters
fötter, och orenade i sloftet sitt hwita hår.

(Fortsättning härnäst.)

STOCKHOLM,
Tryckte hos Wennberg och Nordström, *1772.